

Спирачитѣ бързо слѣзли и заедно съ началникъ-влака, който сжщо билъ забелязалъ лѣстовичката, отишли при вагона, надъ който летѣла тя. И какво било очудването имъ, когато видѣли едно малко гнѣздо и въ него четири лѣстовичета, надъ които трептѣла съ крила задъханата майка. . .

— Велика е майчината обичъ, — казалъ началникътъ и поржчалъ да откачатъ вагона. — Закарайте го на последната линия. Нека да стои тамъ, докато порастнатъ малкитѣ. . .

Владимиръ Русалиевъ

ПАНЧО СТАНАЛЪ РИСУВАЧЪ

Кой би си помислилъ и въра да хване,
Че котакътъ Панчо художникъ ще стане!

Той видѣ де крие Иванчо боитѣ
И се изнацапа съсъ тѣхъ до ушитѣ.

Видѣ на кревата чисто одеало
И взе да рисува, като на листче бяло.

И изписа мишка тлъста и голѣма,
Хванала сездравосъ два крака въ капана.

И какъ се зарадва, и какъ му допадна
Тая мишка тлъста на душа му гладна.

Само да я гледа, и ще се нахрани —
Нѣма да се мжчи жива да я хване.

Ала леля Мара реши другояче
И добре наказва Панчо рисувача.

Съ жилавата пржчка тя го излѣкува
Отъ злата му болестъ мишки да рисува.

Свѣтлозаръ Димитровъ